

ONU GÖRMƏK ÜMİDİ CƏNNƏTƏ QALDI...

Azərbaycan Silahlı Qüvvələrinin MAXE hərbi qulluqçusu, Vətən müharibəsi şəhidi Taleh Səndəl oğlu İsmayilovun (26 noyabr 1986-cı il Lənkəran rayonu, Boladı kəndi - 4 noyabr 2020-ci il Şuşa) həyat yoldaşı Gülay İsmayilova ilə müsahibə

(Əvvəli ötən saylarımızda)

Sonuncu dəfə rəfiqəməzəng vurduğum ki, daha ürəyim partlayır. Nə olar, yoldaşına bu dəqiqə zəng vur, Talehi soruş. Gör Talehdən nə xəbər var. Bilirəm ki, nəse var. Onun başına nəse gəlib ki, o, bu qədər vaxt zəng vurmadı. Bəlkə, yaralıdır, bəlkə, köməyim lazımdır. Qız dedi, xətdə gözlə, yoldaşım zəng vurur. Onunla danışıq, indi sənə deyərəm... Xətdə gözlədim və ani mənə xətdən ayırdılar. Düşündüm ki, yəqin, ya əli toxunub, ya da yoldaşı ilə söhbəti uzun çəkəcək deyə gözlətmədi. 2 dəqiqə ara verdim ki, özü zəng vursun. Gördüm, zəng vurmadı. Özüm zəng vurduğum. Gördüm, telefon çağırır, ancaq telefonu açmır.

Həmin an artıq bildim ki, ciddi nəse var. Bu qız indicə mənəmlə danışırdı, mənə belə qoyub dəstəyi asıb heç yerə gedə bilməz, bunu etməz. Artıq get-gedə ümidlərim üzülürdü. Ona görə də fasiləsiz olaraq həmin tanışımın telefon nömrəsinə zəng vurduğum və nəhayət, dəstəyi qaldırdı. Səsi çıxmırdı, bildim ki, bu nə işə məndən gizlədir. Qışqırdım, ağladım ki, nə olar, düzünü de, nə olub axı? Onsuzda hansı cavabı alacağımı bilirdim. Dedi ki, Talehin maşınına yüngülcə nəse olub, narahat olma, Gülay. İnanmadım, dedim, bu yüngül şey deyil, qışqırdım. Elə qışqırdım ki, nəfəsimi son dəfə onda dərinəndən çəkib son sualı verdim. Dedi ki, düzünü de, nəfəs alırmı, yaşayırmı... Dedi, hər şeyə hazır ol... Düşdüm, qaçdım küçəyə doğru, Talehə doğru. Hara qaçacağımı da bilmirdim, qohumlar, qonşular tez bir zamanda yığıldı. Əmim dedi ki, nə eşitmənsən, yalandır. Talehlə indi danışırdıq, yaxşıdır, yanına gedirik... Hamısı boş yalanlar imiş. Bir yarım inanmaq istəyirdi. "Olmasın, Talehə heç nə olmasın" - deyirdi. "Hər şey yalan olsun" - deyirdi. Bir yanım deyirdi, yox, o, nəfəs alsın idi, mən belə çətinliklə nəfəs almazdım. O, yaralı olsa da, nə olsa da son anda mənə zəng vurardı, mənə məlumat verərdi. Heç kimə zəng vurmazdı, bilirdim... Yenə özümü aldatdım ki, olmasın, yaralı gəlsin, əlsiz-ayaqsız gəlsin, amma Taleh yanımıza gəlsin...

O gecə axşam saat 9-a kimi çırpındım. Kimin düz, kimin yalan dediyini bilmək üçün ağızları-gözləri izlədim. Kim yalan desə də atam deməzdi. Artıq ona həqiqəti dedikləri üçün atam məndən qaçırdı. Gözləri gözüme dəyməsin deyərək nəzərlərini məndən qaçırdı. Heç kəs üzümə baxa bilmirdi... Hava qaraldı, qohumların başına yığılmasına daha da narahat olurdum. Deyirdim, niyə gəlmirsiniz, nə olub ki? Deyirdilər, eşitdik ki, Taleh yaralanıb, onu eşitdik, gəldik. "Gəlməsin, heç kəs gəlməsin, bircə Taleh gəlsin" - deyirdim. Və budur... Çöldən düşən maşın işıqları... Evin divarlarını bürüyən al-qırmızı işıqlar... Pəncərədən evə sızan səslər... Ürəyimin tellərini bir-bir qoparırdı. Budur, dedilər, dur, qarşıla, sevdiyin, gözlədiyin gəldi. Və çölə qaçdım... Heç kimi tanıyırdım, heç kimi görmürdüm. Talehi axtarırdım, Taleh qapıdan belə girməz, birinci

uşaqları qucaqlayardı, mənəmlə üzümə gülümsəyərmiş, hanı o Taleh?! Budur, çiyinlərdə vətənin üçrəngli bayrağına bükülü gəldi və bu gəliş hər şeyimizi aldı-apardı, o gündən, o andan Taleh yaşadı, mən öldüm... Və beləcə hərbi formada qürurla, sonsuz ümidlərlə döyüşə yola saldıqım qəhrəmanımı üçrəngli bayrağa bükülmüş halda qarşılayasım oldum.

- Yenidən Şəhidimizi görmək imkanınız olsaydı, ona nə deyərdiniz? Və ya ona hansı sualları verərdiniz?

- Yenidən Talehi görmək... Kaş belə bir şansımız olaydı, kaş mümkün olaydı... Ona o qədər sualım, sözü var ki... Mənəmlə bütün suallarımın cavabı ondadır... Bundan sonra nə qədər ömrüm var, bilmirəm, amma yaşayacağım günlərin və ayların cavabı ondadır... Nəyi necə yaşayım, onsuz bilmirəm... O gündən yaşamaq sözü bitdi mənəmlə üçün. Sadəcə nəfəs almaq, onun yadigarlarını böyüdüb ərsəyə gətirmək, bu dünyadakı günləri başa vurmaq və Talehə qovuşmaq... Ona bu sualı verərdim ki, onsuz qaldığımız günlərin, saatların, dəqiqələrin necə əzablı keçdiyini, necə əzab çəkdiyimi, çarəsizliyimi görürdümü? İlk ağlımdan çıxmayan sual da budur: O an nə baş verdi? Nə hiss etdin? Çoxmu canın ağrıdı? Və bilirəm ki, gözlərini yumanda bizi düşünüb. Bizim uşaqların və mənəmlə "Sənsiz necə dözərik, nə edərik? suallarımızı düşün-düşünə getmək sənə çoxmu incitdi? Və daha bitməyən suallar... Bütün gün hər an ona qəlbimdə suallar verərək cavabsız suallarımın bir gün cavabı olar ümidi ilə günləri keçirmək mənə çox əzab verir... Və ona verəcəyim əksər sualların cavabını özüm bilirəm. Məsələn, nə etsəm, o, razı olar və ya olmaz, artıq özümdə müəyyən edib ona uyğun addım atıram. Mən görməsəm də hiss edirəm, bilirəm ki, Taleh hər an bizim yanımızdadır. O, həmişə bizimlədir və bizimlə olacaq. O, hər şeyi görür... O, bizdən ayrı dura bilməz, bizziz bacarmaz, bilirəm. Həmişə ayrı qaldığımız zamanlarda deyirdi ki, siz tək deyilsiniz, mən sizinləyəm! Yanınızdayam, ürəyinizdəyəm, qəlbinizdəyəm, siz mənəmlə qəlbimdə olduğunuz kimi... İndi də bilirəm, ruhumuz birdir, birlikdədir... Həsərlə günlərdən çox qorxurduq, çox... Həsərlə də payımıza düşdü, imtahanımız oldu. Bir gün bu həsrət bitər dedik. Ancaq o ümi-

dimiz cənnətə qaldı, yalnız orada bizim həsrətimiz bitər...

- Buradan sizin kimi əzizləri vətən yolunda fəda olmuş bütün şəhid ailələrinə nə demək istərdiniz?

- Şəhid ailələrinə heç bir sözümlə və təsəllim yoxdur. Çünki bu acının necə bir acı olduğunu yaşamayan bilməz... Sözlərin, cümlələrin onlar üçün mənasız söz yığılı olduğunu yaxşı bilirəm. Allah güc versin, bu dünyada vəzifəmizi Şəhidlərimizin adına layiq başa vuraq... Düzdür, acımız böyükdür, həyatımız parçalanıb qəlbimiz kimi. Bu acını ölənə kimi daşıyacağıq. Amma yenədə mətin olmalıyıq və şəhidlərimizin yadigarlarını onların özünə, canlarını fəda etdikləri vətənə layiqli övlad kimi böyütmək onların müqəddəs ruhu qarşısında bizim də müqəddəs borcumuzdur. Şəhidlərimiz qısa və şərəfli ömür yaşadılar, yaşatdılar. Bitməyən, əbədiyaşar sevgimizə, sevdiklərimizə qovuşmaq Cənnətdə qismətimiz olsun. İnşəAllah.

- Müsahibə üçün təşəkkür edirəm. Son olaraq təəssürat və təsəvvürlərinizi bildirməyinizi istərdim.

- Çox sağ olun ki, vaxtınızı bizə, Şəhid ailələrinin qəlbindən keçənləri qələmə almağa həsr edib onların xatirələrini yaşadırsınız. Ona görə də sizə Allahdan işlərinizdə hər zaman uğurlar diləyirəm. Allah yolunuzu hər zaman açsın, parlaq gələcək qismətiniz olsun ki, hər daim Şəhidlərimizi yaşatmaq şansınız olsun!

Çox sağ olun, Gülay xanım. Mən də ətraflı müsahibə üçün Sizə dərin minnətdarlığımı bildirirəm. Sizə bundan sonra övladlarınızın uğurları ilə sevinməyi, həyat yoldaşınız Şəhid Taleh qardaşının şəhadəti ilə yalnız qürurlanmağı arzu edirəm. İnanıram ki, uğrunda ömür-gün yoldaşınızı qurban verdiyiniz bu Vətən, bu vətənin qədirbilən övladları Sizi və Şəhidimizi unudulmağa qoymayacaq. Allah bizə bu yolda sona qədər köməkçi olacaq və Vətənimiz ölməz, əbədiyaşar Talehlərlə, Ceyhunlarla birgə fəxrlə, qürurla yaşayacaq, yaşayacaq, yaşayacaq! Allah bütün Şəhidlərimizə rəhmət eləsin!

SEVİNDİK NƏSİBOĞLU
9-cu sinif şagirdi,
şair-publisist, AJB üzvü